

— Ето иде вечъ и зимата . . . рече Нина, загрижено оглеждайки боситѣ си нозѣ и овехтѣлитѣ си парцали. — Скоро ще падне снѣгъ и всичко ще побѣлѣе. А ние нѣмаме ни стреха, ни топливо. Чуй, Тото: твоята майка жива ли е?

Момчето климна глава. Но слѣдъ мигъ бързо я дигна и съ пламнали очи посочи хоризонта.

— Жива е? Чака, нали?

Тото стори утвърдителенъ знакъ. А послѣ съ жестове се помжчи да каже:

— Да идемъ въ моята кжща. Моята кжща е тамъ долу, въ подножието на планината. . . Тамъ е топло . . . има и млѣко, и хлѣбъ.

*

Тѣ все вървятъ, като почиватъ и ношуватъ въ селата по пжтя. Вървятъ, често страдайки отъ гладъ и студъ, ношувайки подъ открито небе или прѣдъ прага на нѣкой хлѣвъ. Нина се измжчваше повече. Кожата ѝ стана нѣкакси жълто-блѣда; очитѣ ѝ пропаднаха, устнитѣ ѝ поблѣдняха, а окървавенитѣ ѝ нозѣ се поддуха. Бѣдниятъ Тото я гледа и сърцето му се кжса. Той я накара да облѣче неговото старо, изпокжсано палто и повечето врѣме я носѣше по пжтя.

Една вечеръ тѣ се озоваха въ съвсѣмъ пусто и безлюдно мѣсто.

Снѣгътъ отдавна тѣ покрилъ всичко наскѣло и продължаваше да вали на голѣми парцали, които играятъ въ острия вѣтъръ. Нина трѣскаво трака зжби и като змийче е обвила шията на Тото съ тънкитѣ си ржчици; а тихитѣ ѝ стонове като остри удари се вбиватъ въ гърдитѣ на измжченото, клето момче.